

là Lê Diệp. Lê Diệp đóng kịch rất tài. Suốt từ này, chàng vẫn giữ vẻ mặt nghiêm nghị, như mới giáp mặt Văn Bình lần đầu.

Đoàn xe chạy vòng công bên ra ngoài. Văn Bình uốn ngực như muốn thu hết dưỡng khí của buổi xế chiều vào người. Chàng ngoảnh mặt về phía Lê Diệp. Khi ấy, Lê Diệp cũng chăm chú nhìn chàng.

Một tràng liên thanh bắn vào xe, nổ ròn như pháo Tết. Văn Bình cúi rạp xuống. Mặc dầu đạn bắn rất nhanh, Văn Bình đã biết được vị trí của kẻ phục kích. Ít ra phải là hai người, vì chàng nghe hai tiếng súng khác nhau, bắn tréo thành hình chữ X, lối bắn cò diên trong mọi cuộc phục kích.

Tài xế thắng lại giữa đường. Văn Bình ngóc đầu lên định mở cửa nhảy xuống thì bị đánh vào gáy. Miếng đòn không mạnh cũng không yếu được tính toán đủ cho người bị đánh bủn rủn chân tay.

Văn Bình có cảm giác lạ lùng như sàn xe hơi nứt ra, lộ cái huyệt đen ngòm. Chàng roi tồm xuống hố sâu kinh-khủng ấy. Rồi chàng không biết gì nữa. Tiếng súng ròn rã cầm bật. Đối với Văn Bình, quang cảnh trở nên vô cùng yên tĩnh như lạc vào hư vô.

★

7

Chuyến xe tử thần

Câu nhàn, Tokarin vút điếu Lucky mới hút xuống đất, lấy đế giày dẫm lên trên. Hơi còn ở Mạc tư khoa, hẳn thêm hút thuốc lá Mỹ thơm tho. Nhưng sau khi hút thuốc lá Mỹ thỏa thích, hẳn lại chán phèo, và dăm ra tương tự thuốc lá đầu vàng Ai cập đắt nhất thế giới, trên một đô la 10 điếu (1).

Trước mặt, ban nhạc Phi luật tân trời lên điệu tuyệt cuồng loạn. Âm thanh kích động làm Tokarin nhàu mặt. Hẳn nhần mặt lần nữa khi bồi bàn

(1) Đó là thuốc lá Royal Dragoons do công ty Simon Arzi chế tạo tại Port Said, Ai cập. Giá bán 10 điếu thuốc này ở Âu châu là 1 đô la 12 xu. Nghĩa là chừng 17 đ. Việt nam một điếu. Tương cần nói thêm thuốc lá Camel của Mỹ là thuốc lá được nhiều người hút nhất thế giới, mỗi năm 65.200.000.00 điếu, còn điếu thuốc dài nhất thế giới là thuốc Head Plays, dài gần 30 phân tây, chế tạo năm 1930.

mang ly rượu mùi tới. Tokarin xua tay, ngờ ý không uống, rồi quăng tờ bạc 200 lên bàn. Tokarin bực bội vì vừa đọc báo. Trên trang nhất, cái tit bằng chữ đậm nằm chềnh ềnh, như cái tát giáng vào má Tokarin : *Một nhà bác học siêu hình danh tiếng bị ám sát hụt tại Sài Gòn.*

Tokarin cầm tờ báo Anh ngữ, nhằm đọc lần nữa. Nội dung gồm những giòng chữ giản dị, ngắn ngủi song đầu óc Tokarin choáng váng như nghe sét đánh bên tai.

Hồi trưa nay, một nhà bác học hữu danh suýt bị quân gian ám sát bằng súng trên đường từ sân boy về trung tâm thành phố. Nhà chức trách không tuyên bố gì về vụ này. Sau khi phỏng vấn một số người có mặt gần chỗ xảy ra tai nạn, bản báo phóng viên được biết nhà bác học này mới từ phi cơ bước xuống, và chiếc xe Ford sơn đen bị trúng đạn khi chạy qua ty quan thuế.

Dường như bọn gian đã trốn thoát trên một chiếc xe dip dầu sẵn ven đường. Mặc dầu các cơ quan an ninh không chịu công bố chi tiết, lấy cớ là cuộc điều tra đang tiến hành, bản báo đã được tin đích xác là nhà bác học nói trên đã bị thương.

Hiện nay, nhà bác học đã lờ một nơi an toàn. Nếu chúng lờ không lầm, ông là một danh tài về siêu hình học, sinh trưởng ở Miền Điện. Hôm qua, ông đã bị một lũ chức gián điệp địch bắt cóc hụt tại Hồng Kông. Ông từ đâu tới? Ông dừng lại Hồng Kông làm gì? Ai định bắt cóc ông ở Hồng Kông? Ai bắn ông gần Tân sơn nhất? Bản báo hy vọng trả lời những câu hỏi này trong một số tới.

Tokarin thở dài, gập tờ báo, đút vào túi vét-tông. Hắn lẳng lặng bước ra, không thèm lưu ý tới một thiếu phụ mặt trái đầy phấn hồng, mặc áo quần mỏng dính và kêu gọi, cố tình đi sát vào người hắn, phà vào mũi hắn một mùi da thịt quyến rũ. Thiếu phụ nháy mắt một cách âu yếm :

— Kia, anh về sớm thế?

Tokarin chưa gặp thiếu phụ lần nào. Nhưng nghe giọng nói thân mật, ai cũng có thể lầm hai người quen nhau từ lâu. Tokarin chắt lưỡi :

— Hẹn em lần khác. Lần này anh bận lắm.

Thiếu phụ cười, dĩ thỏa :

— Vây mà người ta bảo em rằng anh hào phóng và rất có cảm tình với đàn bà.

Giật mình, Tokarin nắm cánh tay tròn trịa của thiếu phụ, miệng hỏi :

— Ai bảo em?

Thiếu phụ làm vẻ thẹn thò, rút tay lại :

— Bạn của anh.

Lời nói nửa nạc nửa mỡ của thiếu phụ làm Tokarin nghi ngờ thêm. Hắn nhìn tận mắt nàng, dẫn từng tiếng :

— Người bạn ấy đâu?

Thiếu phụ phá lên cười khanh khách :

— Trời ơi, có thể anh cho là quan trọng được ư? Giản dị lắm, có người đang chờ anh ở ngoài.

— Chờ có việc gì?

— Em không biết. Thôi, anh căn vặn em làm gì. Anh nói dối tài thật. Ra nhanh lên kẻo nàng nóng ruột.

Nếu không phải là tay gián điệp giàu kinh nghiệm, Tokarin đã bật lên tiếng kêu sừng sốt.

Ngoài Rô-din, hẳn chưa gặp hoặc quen người đàn bà nào ở Sài gòn. Hẳn định bước rảo ra ngoài cửa thì thiếu phụ gọi giắt lại. Hẳn gắt lên :

— Anh đã hẹn em lần khác rồi mà !

Thiếu phụ bĩu môi :

— Anh trở lại hay đi thẳng, em cũng không cần. Điều em cần là anh cho em vài tờ đô la tiêu chơi.

Tôkarin lắc đầu :

— Em làm rồi, anh không có đồng đô la nào trong túi.

— À, thế thì thôi, anh ra một mình. Nếu không gặp họ anh đừng quay vào, nhờ em dẫn nữa.

Tôkarin biết là nàng muốn đòi tiền công. Có lẽ nàng tưởng hẳn là đại úy Mỹ chính hiệu. Tôkarin bèn nhún vai, đặt lên bàn tay xoe ra của thiếu phụ một tờ bạc 5 mỹ kim. Nhanh như điện, tờ bạc được cất vào cái túi kín đáo trước ngực. Đoạn thiếu phụ đi trước, ra hiệu cho Tôkarin theo sau. Loanh quanh mấy phút, Tôkarin ra tới đường bằng lối đi riêng băng qua sân sau tiệm ăn.

Một chiếc xe hơi sơn trắng mới tinh hảo đầu sát lề đường, thấp thoáng bên trong có hai người, người đàn ông và người đàn bà. Thấy Tôkarin, người đàn bà ngồi băng sau vội mở cửa.

Tôkarin thọc một tay vào túi. Khẩu súng đeo dưới nách, được hẳn dút vào túi quần từ nãy. Gặp biến, hẳn có thể bắn ngã địch thủ một cách dễ dàng. Nhưng hẳn thận trọng vô ích. Vì người đàn ông đã thò đầu ra ngoài xe, cốt cho Tôkarin nhận diện. Không cần được mời, Tôkarin bước lên xe. Chiếc Simca phóng bon bon trên con đường nhựa

thẳng tấp, lấp loáng ánh điện.

Chạy một quãng xe rẽ ra bờ sông. Gió mát buổi tối thổi vào phần phật. Tôkarin lên liếng :

— Anh lái đi đâu ?

Tài xế ngoài cổ đáp :

— Tôi sắp đậu lại.

Lờ mờ dưới ánh điện từ con tàu lớn đậu trên sông Sài gòn hắt lại, diện mạo của gã tài xế trông gớm ghiếc và đáng ghét lạ lùng. Vết sẹo dài 5 phân trên gò má xương xẩu làm tăng thêm vẻ dữ tợn của đôi mắt ti hí, và cặp lông mày chồi xệ. Tuy xấu như hủi, hẳn lai mang cái tên thật đẹp : Lê Ái, phóng viên một đại nhật báo.

Tôkarin gặp Lê Ái lần đầu, đúng 7 giờ rưỡi tối. Tuy vậy, Tôkarin có cảm tưởng như đã quen hẳn từ lâu. Vì trong thời gian ở Mạc tư khoa, hẳn đã nghiên cứu hồ sơ Lê Ái tỉ mỉ. Lê Ái là giám đốc trú sứ R.U. Trước giờ lên phi cơ, Tôkarin đã nhận được chỉ thị rõ rệt.

...Trước sự lúng búng bắt gấu gao của Phần gián dịch, ta phải thu hẹp hoạt động tại Saigon. Về phương diện tư tưởng, ta có thể tin vào Lê Ái, tuy nhiên, theo báo cáo của Smerch (1) dường như Lê Ái đang bị địch nghi ngờ. Nguyên do là đàn bà. Lê Ái mê một thiếu phụ tên là Kiều Diễm. Trung ương đã cứu xét kỹ lưỡng quá khứ của Kiều Diễm, và kết luận rằng nàng có thể giúp ích cho tổ chức, song sự gần bó quá trớn với Lê Ái sớm muộn sẽ mang lại hậu quả tai hại.

Vì tính chất vô cùng quan trọng của công tác. Trung ương cho phép đồng chí tiếp xúc với Lê Ái

(1) — SMERCH là cơ quan Phần gián Số Viết.

trong hoàn cảnh tắc nghẽn. Việc móc nối phải tuân theo nguyên tắc sau đây :

1 — xong việc, phải đưa Lê Ái và Kiều Diễm ra Bắc Việt.

2 — nếu cần, đồng chí có toàn quyền định đoạt bằng cách hạ sát để bảo vệ bí mật...

Với bản chỉ thị của Trung ương in sâu trong óc, Tôkarin đến tận nhà Lê Ái, một căn phòng sang trọng ở đại lộ Nguyễn Huệ. Cửa phòng vừa mở, Tôkarin đi vào mắt Lê Ái nữa tờ giấy bạc. Tờ bạc này được cất làm đôi từ trước theo đường rãnh cửa riêng, Lê Ái giữ một nửa, với bản phân triệt để giúp đỡ người nào đưa ra nửa thứ nhì làm mặt hiệu liên lạc.

Lê Ái biến sắc mặt :

— Khô quá, tại sao anh đến đây ? Anh không biết như vậy nguy cho tôi sao ?

Là điệp viên lão luyện, Tôkarin thừa rõ đó là cuộc tiếp xúc thiếu kín đáo. Song hẳn bắt buộc phải coi thường nguyên tắc an ninh vì không thể trì hoãn. Hắn bèn đáp :

— Việc này cần lắm, mong anh thông cảm. Nếu anh làm xong việc, tôi sẽ đề nghị Mạc tư khoa thưởng công cho anh. Tôi muốn biết một điều quan hệ. Bác sĩ U-Myen hiện thời ở đâu ? Đứng 9 rưỡi, ta gặp nhau lại :

Lê Ái sấm mặt :

— Chỉ có 2 tiếng đồng hồ, tôi sợ không tìm ra.

Tôkarin lắc đầu :

— Đó là bản phân của anh, tôi không cần biết. Anh cần bao nhiêu tiền, tôi sẽ đưa đủ. Đứng 9 rưỡi. Yêu cầu anh đúng giờ, không được đến sớm

hay đến chậm.

Nói đoạn Tôkarin tắt tả đi liền.

Mọi chi tiết vụn vặt từ lúc gõ cửa căn phòng lộng lẫy đến khi nắm chặt bàn tay khẳng khiu, lạnh ngắt của Lê Ái, đột ngột diễn lại trong trí Tôkarin như cuốn phim quay nhanh. Một cơn gió lớn từ bờ sông quạt vào, đem theo mấy chiếc lá vàng xào xạc.

Lê Ái đậu xe trước một tòa nhà đóng kín, d rơi bóng cây bàng xum xuê. Tuy nhiên, hẳn chưa tắt máy. Cặp mắt cú vọ của hắn vẫn dán vào kính chiếu hậu. Tôkarin hỏi :

— Bị theo à ?

Lê Ái đáp, giọng hơi run :

— Không. Dầu sao ta cũng nên cẩn thận.

Từ này đến giờ, người đàn là ngồi cạnh Tôkarin không thốt lời nào. Nhờ tia sáng trên vọng gác tinh cờ chiếu lại, Tôkarin nhận thấy một sắc đẹp phi thường. Tôkarin có con mắt quan sát tinh đời. Liếc nhìn, hẳn có thể biết nàng còn xuân nữ. Miệng nàng thỉnh thoảng cười tùm tùm, tạo cho khuôn mặt dài một vẻ quý phái. Trong bóng tối, đôi mắt đen láy của nàng luôn luôn mở rộng, chứa đầy triu mến và ấm áp.

Lê Ái quay lại, giới thiệu :

— Cô Kiều Diễm mà tôi nói với anh hồi nãy. Kiều Diễm là cộng sự viên thân tín nhất của tôi. Còn đây là đại tá...

Tôkarin đáp :

— Vít ộp.

Kiều Diễm khoe hàm răng đều đặn và trắng ngà trong cái cười tương kiến. Lê Ái chết mê, chết

mặt là đúng. Vì tình yêu mù quáng, hẳn coi thường điều kiện an ninh. Với những nhân viên da tình như Lê Ái sớm muộn tổ chức sẽ tan vỡ. Tuy nhiên, Trung ương đã ra lệnh cho Tôkarin đưa Lê Ái ra Hà nội. Tôkarin bèn nghiêm sắc mặt :

— Anh gặp tôi một mình đủ rồi, còn rú cô Kiều Diễm theo làm gì. Địch khám phá ra thì chết cả nút.

Kiều Diễm thỏ thẻ :

— Xin lỗi đại tá. Chúng tôi đã bàn bạc kỹ trước khi tới đây. Lê Ái và tôi là một. Và lại, chúng tôi đã bố trí chu đáo.

Tôkarin hỏi :

— Cô cùng đi với Lê Ái trên xe sợ ai nghi ngờ không ?

Lê Ái cười hềnh hếch :

— Cái đó lại càng không nghi ngờ được. Vì lẽ giản dị, Kiều Diễm là vị hôn thê của tôi.

Tôkarin cảm thấy nghèn nghẹn ở cuống họng. Hẳn không hiểu nổi nguyên nhân khiến cô gái mặt hoa da phấn như Kiều Diễm lại có thể nhận lời làm vợ chưa cưới một thanh niên cục mịch, miệng hẹp, môi mỏng, mũi cà chua, mắt nhỏ, mắt to, tay chân đen dùi. Đã xấu người, Lê Ái còn xấu nết. Khi nói, hẳn thường vắng tục, nếu không cũng tuôn ra những câu cộc lốc.

Tuy nhiên, khi nhìn cái xe bóng loáng, cái cà vạt toàn tơ, cái quạt máy xài hơi mạ vàng, Tôkarin đã tìm ra giải đáp. Kiều Diễm chạy theo gã đàn ông thô lỗ kia vì tiền. Làm việc cho gián điệp R U. Lê Ái đã được trả hàng tháng một món tiền lớn. Bất

giác, Tôkarin ghen tị với Lê Ái. Trong thời gian nghỉ xả hơi bên bờ Hắc Hải, hẳn đã cặp kè với nhiều người đàn bà đẹp, nhưng cái đẹp của phụ nữ Nga không có những nét dịu dàng, và sâu sắc như Kiều Diễm. Buổi sáng thức dậy hẳn thương lọn giọng bởi mùi mồ hôi muối của người bạn gái tạm thời, một mùi khó tả mà nước hoa và phấn dầy tiền không át nổi. Tôkarin lại chán ngấy cái cảnh sánh đôi, dẫu chỉ một vài đêm, với người đàn bà sọc sọc, lông mày được cạo sắc lẹm, và vẽ chì loạ xạ, và nhất là khuôn mặt lồm chồm những lỗ chân lông to tướng, tăng sáng ngù dầy chưa kịp trang điểm.

Trên người Kiều Diễm, hẳn không nhận thấy vẻ số sàng và ngoa ngoắt, trái lại, bộ ngực phập phồng, cân đối, và luống mắt nũng nịu của nàng đã tỏa ra một làn hơi ấm, một hương thơm dịu dịu, như muốn van xin và mời mọc. Tôkarin nuốt nước miếng ừng ực. Được ôm kho tàng ấy vào lòng thì sướng biết bao !

Tiếng nói của Lê Ái làm hẳn tỉnh mộng :

— Tôi đã tìm ra những điều anh hỏi. Mọi chi tiết được viết rõ trong mảnh giấy này.

Lê Ái đưa cho Tôkarin một mảnh giấy nhỏ. Chưa đọc vội, Tôkarin cất vào túi áo trên. Lê Ái hỏi :

— Anh cần gì nữa không ?

Kề ra, Tôkarin đang cần rất nhiều. Đối với hẳn, Lê Ái là cộng sự viên quý báu. Tuy nhiên, Tôkarin có linh tính là Lê Ái không thể đáp tàu ngầm ra Hà nội. Vì lẽ giản dị Tôkarin không muốn để mất Kiều Diễm. Không hiểu vô tình hay hữu ý.